

084 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Nog 'n gaat

Naer aanlaaiding van 't stuksie over "De Gaait" van een paor weke geleeje, hebbe me 't volgende verhaol ontvange. Netuurlijk onze hartelijke dank aan de inzendster. Toe 'k dat stuksie in de krant las, mos 'k 'r inêens an denke, dat wij ok wel 'n gaat gehad hebbe. Azzie zô 'n bêest het, wordt 'r meer vâ-je gevraegd asdat-jie in 't begin zou denk, want je bin van d'n ochend tot d'n aevend in dienst van 'm. Zurrege voor frete, 's oches buite zette, 's aeves binne haole en z'n hok schôn houwe, want hij laet ok wel 's wat vaale.

Dat zel aalemael wel goed gegaon zijn, want ze hebbe net zôlang bij me gezeurd, tò 'k lid wier van d'n gaateclub. Die hiewe van tijd tot tijd een tentônstelling of keuring. Laet-ie nou 'n twêede prijs winne! Bel, bel wat 'n verbaozing. Azzie zô 'n bêésie 'n hortie het, gao je ok van 't zelf wel 's an jonge gaatjies denke, dus op 'n aevend mos-tie in d'n oto mee naer de gaateboer, die niet allêen gaate had, dà zel-ie begriipe. 'k Zag toe voor 't eerst 'n gaat mit echte zêemansbêene, want in de bochte draaide die gewoon mee.

Nae hêel lang wachte was 't dan uitaaindelijk zô veer, ja hoor, 'n leuk bêésie, net z'n moeder. Een paor daege d'r nae zee de buurman, en die kon 't wete: "Hij het veuls te veul melk, je mot 'm melleke. "'k Het 'm gevrooge of hij 't nie doen wou, want hij had 'r teslotte verstand van, omdat z'n vaoder ok wel 's gaate gehad had. Nou, nou, 'k sting verbaosd, dà zô 'n bêésie zôveul melk kon geve.

'k Had de jonges beloofd dà ze gêen gaitemelk hoefde te drinke, want ze lusten 't gêen van aale. 't Gong dus aamel naer 't vaarke. Dat groeide as kôol en gaf 'n lekker stuksie vlees. De slaoger het mit de slacht gevrooge of-tie wete moch wâ-me 't bêest gevoerd hadde, omdat 't aalemael klaore biefstuk was. 'n Paor daege naedat-ie gemolleke was, most 't netuurlijk weer beure, dus ik weer naer de buurman. Die zee, dat as 'k gaate wou houwe, dà 'k dan zellevers mos lere melleke. Omdà 'k 'n plestieke schaoitje zô aaremoejig vong, nam ik mor 'n aerdewaarke schao. 't Melleke gong wel, maor 't sture vong ik aarg moeielijk. Zôdoende hà 'k twêe natte voete en 'n lege schao. Onderdehand bin 'k wel 'n netuurtelent geworde, want ik kan 't nou ritmisch op hêele en haalve neute zô gezeed.

Êen naedêel het 't wel, azzie 't nog nooit i je rug gehad het, dan kè-je 't hier wel mee kriige. Laeter zette we 'm op 'n bank, dan kon 'k 'r op 'n stoel bij zitte, dat gong beterder. Omdat 't jonkie mor an êene kant dronk, was 't net of d'n ouwe 'n richtingaanwijzer naer êene kant uit had staon. Mit 'n gaat beleef-ie trouwes aaltijd was. Op 'n mooie zeumeraevend zatte me buite op de bank 'n borreltje bessejenever te doen, waer die werempel ok an beginne wou. Hij doch zeker: "'k Het beweze, dà 'k goeje zêebêene het, dus hier zè 'k ok wel tege kenne. Trouwes 'n prijs het-ie nooit meer gewonne.

Tot zô veer 't verhaoltje van 'n lezeres. Waer we nog aaltijd naer uitkijke zijn verhaole uit de baggerwereld of aandere buitenafverhaole. 't Hoef hêelemael nie in dialect, daer zurge de mense van onze waarkgroep wel voor.

